

mazu převodního poplatku zajištěného na nemovitosti. Tento závazek není zaručením se za dluhy, nestal se také proti věřiteli, poplatkovému eráru a není tedy ručebním závazkem, jehož splnění by podle § 1358 obč. zák. založilo nárok na náhradu vynaloženého nákladu. Právem také neuznal odvolací soud, že žalobkyni přísluší zažalovaný nárok podle § 1042 obč. zák. Poplatkový úřad předepsal (§§ 60 a 68 popl. zák.) převodní poplatek nikoli žalované, nýbrž Františku K-ovi a Filipu H-ovi a zajistil si nezaplacený převodní poplatek na nemovitosti, jíž se týkal, na základě platebního příkazu vydaného na K-a a H-a. Žalobkyně platíc, by jej mohla podle svého závazku proti Š-ovi vymazati, převodní poplatek, platila za Františka K-a a Filipa H-a, nikoli za žalovanou a nevynaložila peníze za tuto. Nemá tedy žalobkyně proti žalované ani nároku podle § 1042 obč. zák. a odvolací soud, uznáv takto, nepochybil. Podotknouti jest, že se rozhodnutí ze dne 1. prosince 1925, Rv I 1326/25 uveřejněné ve sb. n. s. pod čís. 5504, jehož se žalobkyně dovolává, na projednávaný případ nehodí. V dotyčném případě domáhal se a byla podle § 1358 obč. zák. přiznána náhrada za převodní poplatek vlastníku nemovitosti poplatkem stížené, který podle § 72 popl. zák. za poplatek věcně ručil (§ 1358 obč. zák.). Toho v případě, o který se tuto jedná, není.

Čís. 7545.

Nárok zaměstnance na zabraném majetku proti přídělci na náhradu škody, ježto proti ujednání přídělce se Státním pozemkovým úřadem při předání zbytkového statku přesadil zaměstnance z deputátníka na dělníka s denním platem, což podle ujednání bylo považovati za propuštění bez vážného důvodu, dlužno uplatňovati ve lhůtě § 1162 d) obč. zák., k níž jest přihlížeti z úřadu.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1927, Rv I 406/27.)

Žalobce domáhal se na majiteli zbytkového statku odškodnění podle ujednání ze dne 24. ledna 1925, učiněného mezi Státním pozemkovým úřadem a žalovaným jako přídělcem při odevzdání zbytkového statku Z. a to proto, že ho žalovaný proti onomu ujednání přesadil z deputátníka na dělníka s denním platem, což podle bodu 17 a), e) zmíněného ujednání jest propuštění bez vážného důvodu a zakládá pro žalovaného povinnost k odškodnění smlouveného v ujednání. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Žalobcem uplatňovaný nárok musil, ježto jest nárokem z bezdůvodného a tím i předčasného rozvázání služebního poměru, býti podle § 1162 d) obč. zák., by nezanikl, uplatňován na soudě do šesti měsíců

ode dne, kdy jej mohl žalobce vznést. Tato lhůta nebyla žalobcem dodržena. Žalobcovo přesazení z deputátníka na dělníka s denním platem stalo se, jak bylo zjištěno, před 4. únorem 1925, kdy o tomto přesazení jednala paritní komise, žalobce mohl svůj nárok vznést na soud nejdéle do šesti měsíců po tomto dni, avšak učinil tak teprve dne 19. srpna 1925, tedy po uplynutí lhůty stanovené v § 1162 d) obč. zák. Jeho nárok jest následkem toho podle ustanovení § 1162 d) obč. zák. vyloučen, a byl-li nižšími soudy, byť i z jiných důvodů zamítnut, stalo se tak právem. Přezkoumávati důvody nižších soudů, pro které byl žalobní nárok zamítnut a obíratí se vývody dovolání, jimiž se žalobce snaží důvody ty vyvrátiti, není za toho stavu věci zapotřebí. Dodati jest, že i když nebyl ve sporu žalovaným zánik žalobního nároku následkem projití lhůty § 1162 d) obč. zák. uplatňován, nevádí to, by k zániku tomu nebylo přihlíženo. Zachování této lhůty jest hmotněprávní podmínkou nároku, lhůta ta jest propadná (srov. zprávu komise k novele obč. zák. str. 235, sb. n. s. čís. 87 a 5003), a jest k ní přihlížeti z moci úřadu (sb. n. s. čís. 2835 a 4327). Podotknouti jest též, že mylným by byl názor, že žalobcův nárok nespadá pod lhůtu § 1162 d) obč. zák. Jest nerozhodno, že nejde o náhradu služného, i nárok na odškodnění z bezdůvodného, z předčasného zrušení služebního poměru spadá pod ustanovení § 1162 d) obč. zák. Zákon mezi nároky z předčasného rozvázání služebního poměru nerozeznává (sb. n. s. čís. 5003).

Čís. 7546.

Třebas byla zažalovaná pohledávka splatnou v době podání žaloby, jest žalobu o plnění pro tentokráte zamítnouti, bylo-li za sporného řízení v první stolici o jmění žalovaného zahájeno vyrovnaní, jež bylo před rozsudkem prvního soudu skončeno a podle něhož nebyly vyrovnací splátky v době rozsudku prvního soudu dosud splatny.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1927, Rv I 622/27.)

Žalovaná dlužila žalující firmě za prodané a dodané zboží ke dni 7. srpna 1925 7.674 Kč 11 h. Dne 14. února 1926 byla podána žaloba o zaplacení této pohledávky. Dne 28. června 1926 bylo zahájeno o jmění žalované vyrovnaní řízení, jež bylo dne 30. září 1926 potvrzeno. Podle potvrzeného vyrovnaní měla žalovaná zaplatiti 35% kvotu ve třech půlletních splátkách, první splátku 10% koncem dubna 1927, druhou 10% po šesti měsících a třetí splátku 15% po dalších šesti měsících. Rozsudkem ze dne 26. října 1926 procesní soud první stolice žalobě o zaplacení žalobní pohledávky omezené na 7.444 Kč 11 h vyhověl potud, že uznal žalovanou povinnou, by zaplatila žalobkyni 7.444 Kč 11 h se 6% úroky od 7. srpna 1925 do 28. června 1925 ve splátkách stanovených v potvrzeném vyrovnaní ze dne 30. září 1926, 10% do 30. dubna 1927, dalších 10% do šesti měsíců a 15% do dalších